

Arrest

nr. 239 093 van 28 juli 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. WUYTS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 december 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 december 2019 om internationale bescherming. Op 14 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 februari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en bent geboren op 17/11/1976 in Deirazzor. In 2011 huwde u in Deirazzor met A. S. (...), een Algerijnse die thans met jullie dochter R. A. (...) (°20/11/2014) in Barcelona woont. Uw huwelijk liep ongeveer een jaar geleden op de klippen. U bent in het bezit van een universitair diploma ingenieur en werkte in Syrië als veiligheidsmanager voor private bedrijven. U spreekt Arabisch, Engels en Spaans. In januari 2012 verliet u Syrië omwille van de oorlog. U reisde via Turkije naar Algerije waar u enkele jaren met uw gezin in de stad Ouargia verbleef. Op 12/5/2015 verliet u Algerije en kwam u via Marokko naar Spanje. Op 29/09/2015 diende u in Spanje (Melilla) een verzoek om internationale bescherming in. In augustus 2018 verliet u Spanje en reisde u door naar Nederland, waar u op 11/08/2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 04/09/2018 werd u in Spanje internationale bescherming toegekend. In februari 2019 werd uw verzoek om internationale bescherming in Nederland definitief afgewezen omdat u een beschermingsstatus had in Spanje en moest u terugkeren naar Spanje. Na uw terugkeer naar Spanje verbleef u in Barcelona. In december 2019 vertrok u opnieuw uit Spanje en kwam u naar België, waar u op 06/12/2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. U stelt nooit een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Spanje en er geen beschermingsstatus te hebben gekregen. Tevens kaart u aan dat er in Spanje geen huisvesting, geen werk en geen medische verzorging beschikbaar is.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Syrisch paspoort, uw Syrische identiteitskaart en een kopie van een medisch attest van de spoedgevallendienst van het universitair ziekenhuis in Valladolid neer waaruit blijkt dat u op 06/10/2016 in het ziekenhuis werd binnengebracht na een zelfmoordpoging (inname overdosis medicijnen).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Search Result, dd. 04/12/2019 + Eurodac Marked Hit, dd. 09/12/2019) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje. U hiermee geconfronteerd blijft u volhouden dat u in Spanje nooit asiel aanvraag en er geen beschermingsstatus ontving (CGVS, p.3 en p.5-7). Hieruit blijkt dat u doelbewust de Belgische autoriteiten tracht te misleiden.

Voor zover u argumenteert dat u bij aankomst in Nederland in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming genoot in Spanje (CGVS, p.3), moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result d.d. 04/12/2019, blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in Nederland (dd. 11/08/2018) een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Spanje op 29/09/2015.

Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig te noemen aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaten in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedures waarvan sprake in te leiden. Het gegeven dat u ook na uw terugreis vanuit Nederland naar Spanje (Barcelona) in februari 2019 slechts zeer beperkt inspanningen (u klopte enkel aan bij een daklozenorganisatie in Barcelona) deed om u over uw beschermingsstatus en rechten als statushouder

in Spanje te informeren, toont opnieuw uw desinteresse aan zich in Spanje te vestigen en er een leven op te bouwen (CGVS, p.4-5 en p.7).

Wat er ook van moge zijn, zelfs in de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 11/02/2019 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in Spanje geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

Voor wat betreft uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS als zou u geconfronteerd zijn met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en gezondheidszorg (CGVS, p.3-5 en p.6-7) dient het volgende te worden opgemerkt.

Ten eerste kan er serieus getwijfeld worden aan de oprechtheid van uw verklaringen voor het CGVS als zou u in Spanje geen onderdak hebben gehad en op straat hebben moeten overleven (CGVS, p. 3-6). Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) legde u over uw huisvesting in Spanje immers totaal andere verklaringen af. Namelijk, dat u na aankomst in Spanje vijf maanden in een huis van de autoriteiten in Castilé y Leon heeft gewoond, daarna een sociale woning kreeg in Madrid, om daarna naar Barcelona te gaan waar u drie jaar een appartement heeft gehuurd (DVZ, nr.31). Eveneens verklaarde u voor DVZ dat u na uw terugkeer naar Spanje in februari 2019 een kamer huurde in Barcelona gedurende de hele periode dat u er verbleef (DVZ, nr.31). Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS geconfronteerd werd met bovenvermelde discrepantie herhaalde u eerst dat u in Barcelona op straat woonde. Later tijdens het persoonlijk onderhoud zegt u dat u in Barcelona niet voortdurend in een kamer woonde, maar ook bij vrienden of ook vaak op straat heeft gewoond (CGVS, p.6). Bovenstaande incoherenties zetten de geloofwaardigheid over uw problemen in Spanje zeer ernstig op de helling.

Uw verklaringen voorts als zou u in Spanje geprobeerd hebben om werk te zoeken maar geen werk hebben gevonden kan de Spaanse overheid bezwaarlijk verweten worden. Bovendien legde u geen enkel begin van bewijs neer over de inspanningen die u deed om in Spanje een job te vinden waardoor er bedenkingen rijzen in hoeverre u moeite hebt gedaan er werk te vinden (CGVS, p.7).

Uw verklaringen tot slot als zou u geen toegang hebben gehad tot medische zorgen in Spanje (CGVS, p.7) betreft louter een blote bewering die u niet kon hardmaken.

Wat er ook van moge zijn, de door u aangehaalde moeilijkheden ten aanzien van Spanje op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en gezondheidszorg voldoen niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje die bescherming verleende geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u, die overigens in het bezit bent van een universitair diploma en naast Arabisch ook Engels en Spaans spreekt, uw rechten als statushouder in Spanje niet zou kunnen gelden (CGVS, p.5 en p.6-7).

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw gezondheidstoestand en moeilijke gezinssituatie, u verklaarde gescheiden te zijn en in 2016 in Spanje een zelfmoordpoging te hebben gedaan (CGVS, p.7 en p.9), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten wijzigen niet aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit en nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan.

Evenmin wijzigt het door u neergelegde Spaanse medische attest iets aan bovenstaande vaststellingen. Uit het attest van de spoedgevallendienst van het ziekenhuis in Valladolid blijkt dat u op 06/10/2016 een zelfmoordpoging deed wat wijst op uw verhoogde kwetsbaarheid op het vlak van uw mentale gezondheid. Zoals hierboven reeds uiteengezet toonde u niet aan dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6, § 3, en 57/5^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 A, 6, 17, 18, 19, 21 en 22 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Een eerste element van het CGVS stelt dat er getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van verzoeker met betrekking tot zijn asielrelaas.

Dit gelet op het feit dat verzoeker reeds internationale bescherming heeft ontvangen in Spanje terwijl hij stelt dit niet te hebben aangevraagd en hier niet van op de hoogte te zijn.

Deze reactie en houding van verzoeker kan echter niet verbazen.

Het is alom geweten dat met betrekking tot in vele Europese landen migranten vaak verplicht zijn om te verzoeken om internationale bescherming.

Zij worden gearresteerd en hun vingerafdrukken worden genomen, waarbij zij vervolgens het land dienen te verlaten tenzij wanneer zij asiel aantekenen.

Velen van deze personen weten niet wat zij tekenen of de implicaties hiervan, doch weten enkel dat zij dan op dat moment niet meer worden teruggestuurd.

Dit is een terugkerend element ook uit de verschillende asielverhoren doorheen de jaren:

"(...)"

(Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. X dd. 7 november 2019)

"(...)"

(Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. X dd. 14 mei 2018)

"(...)"

(Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. X dd. 14 oktober 2016)

"(...)"

(Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. X dd. 8 februari 2013)

"(...)"

(Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. X dd. 7 december 2012)

"(...)"

(Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. X dd. 21 juni 2011)

"(...)"

(Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. X dd. 31 januari 2011)

"(...)"

(Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. X dd. 11 juli 2008)

Dat verzoeker dan ook stelt dat hij zelf geen (bewuste) aanvraag tot internationale bescherming in Spanje heeft ingediend kan dan ook niet verbazen.

Hierbij dient ook nog te worden benadrukt dat 3 jaar na deze aanvraag er nog steeds géén beslissing was genomen (en er dan ook hieromtrent geen verder onderzoek gebeurde).

Dit wordt ook bevestigd uit de gegevens van verwerende partij waarin wordt bevestigd dat de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker in Spanje gebrekkig is behandeld.

Uit de informatie van het CGVS blijkt immers dat verzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend op 29 september 2015 te Spanje.

Hierin zou dan pas een beslissing worden genomen op 4 september 2018, zijnde méér dan driejaar na de zogenaamde aanvraag hieromtrent.

Hierbij dient nog te worden benadrukt dat op het moment van deze beslissing verzoeker zelfs niet meer in Spanje verbleef, maar naar Nederland was gevlucht waar hij ook een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 11 augustus 2018.

Er werd hem dan bericht door de Nederlandse autoriteiten dat hij opeens een statuut zou hebben gekregen in Spanje, wat hij zoals ook blijkt de voorbije driejaren niet had, en is dan ook vrijwillig teruggekeerd naar Spanje.

In Spanje heeft hij dan ook aan verscheidene organisaties gevraagd om meer informatie dewelke hem echter eenvoudigweg zeiden dat hij geen rechten had, op straat moest leven,...:

"(...)"

(Verhoor CGVS dd. 11 februari 2020 p. 5)

"(...)"

(Verhoor CGVS dd. 11 februari 2020 p. 5)

"(...)"

(Verhoor CGVS dd. 11 februari 2020 p. 9)

Gelet op het feit dat verzoeker geen bewuste vraag tot internationale bescherming heeft gesteld, deze hem pas is toegekend blijkens 3 jaar na datum toen hij reeds Spanje verlaten had en hij sinds zijn terugkeer géén enkele effectieve bescherming heeft gekregen noch enig document dat dit zou bevestigen, kan het niet verbazen dat vanuit het oogpunt van verzoeker hij geen verzoek tot internationale bescherming heeft gekregen of ontvangen.

Het relaas van verzoeker is dan ook correct en geloofwaardig en dient zo te worden beoordeeld.

Dit argument van het CGVS kan niet weerhouden worden.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

2. Daarnaast wenst verzoeker op te merken dat hij tijdens het interview ook meteen gevraagd heeft om een kopie van zijn gehoor.

Dit teneinde de inhoud hiervan met zijn raadsman te kunnen bespreken en op basis hiervan enige aanpassingen of aanvullingen te kunnen formuleren.

Gelet op de door verwerende partij aangehaalde discrepanties, was dit ook een duidelijk belangrijk element.

Conform art. 57/5quater van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 dient verzoeker deze aanvraag te doen binnen de 2 werkdagen sinds het gehoor, hetgeen hij ook gedaan heeft daar hij het bijhorende formulier reeds tijdens het gehoor heeft ingevuld:

"(...)"

Verzoeker kan dan opmerkingen indienen en als deze binnen de 8 werkdagen na ontvangst van dit gehoor bezorgd worden aan verwerende partij, dient deze hiermee ook rekening te houden.

Verzoeker heeft echter van dit rechtsmiddel geen gebruik kunnen maken.

De beslissing van het CGVS dateert immers van 14 februari 2020 terwijl verzoeker en zijn raadsman de kopie van gehoor pas mochten ontvangen op 14 februari 2020 (stukken 2 en 3).

Hierdoor heeft verwerende partij, in weerwil van de wet, het onmogelijk gemaakt voor verzoeker om enige opmerkingen te maken zodat hiermee rekening kan worden gehouden.

Een dergelijke houding kan niet gehonoreerd worden.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

3. In dit alles dient ook te worden benadrukt dat er sprake is van een ernstige vorm van racisme en discriminatie in de Spaanse samenleving ten opzichte van vreemdelingen, zoals ook herhaaldelijk in huidig beroep en het gehoor van verzoeker aan bod is gekomen.

Verweerder heeft echter nagelaten om hieromtrent enig daadwerkelijk onderzoek te voeren naar de situatie in de praktijk.

Uit de praktijk en de literatuur blijkt de ernst hiervan immers zeer duidelijk:

"(...)"

(El Pais, Council of Europe urges Spain to create independent anti-racism body, 2018, https://english.elpais.com/elpais/2018/02/27/inenglish/1519734872_101885.html)

"(...)"

(European Network Against Racism, Responding to Racism in Spain, http://cms.horus.be/files/99935/MediaArchive/pdf/spain_en.pdf)

"(...)"

(InfoMigrants, Landlords refusing to rent to migrants in Spain 's Basque Country, 2018, <https://www.infomigrants.net/en/post/7759/landlords-refusing-to-rent-to-migrants-in-spain-s-basque-country>)

(...)

(Independent, Fears of rising tide of racism after vicious attacks on migrant children in Catalonia. 2019, <https://www.independent.co.uk/news/world/europe/catalonia-migrantchildren-attack-racism-immigration-refugee-a8825621.html>)

"(...)"

(El Pais, Racism in Spain s rental market: "They asked me what color my parents were ", 2018, https://english.elpais.com/elpais/2018/10/04/inenglish/1538650838_580821.html)

"(...)"

(Human Rights Watch, European Union. Events of 2018,, 2019, <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/european-union>)

"(...)"

(Amnesty International, Spain: Discrimination condoned by the authorities, 2011, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2011/12/spain-discrimination-condoned-authorities/>)

"(...)"

(CatalanNews, Human Rights groups accuse Spain of defending racial profiling, 2018, <https://www.catalannews.com/society-science/item/human-rights-groups-accuse-spain-of-defending-racial-profiling>)

Er kan dan ook niet getwijfeld worden aan het feit dat racisme en discriminatie zeer grote problemen zijn in Spanje.

De Spaanse autoriteiten maken ook duidelijk een deel uit van dit probleem en verzoeker kan dan ook duidelijk geen beroep doen op de Spaanse autoriteiten of ordediensten, wat duidelijk tot uiting komt in het feit dat hem alle hulp en informatie omtrent internationale bescherming geweigerd wordt.

Verzoeker wordt aldus blootgesteld aan een onmenselijke situatie hieromtrent, zoals blijkt uit alle voorgaanden, en kan géén effectief of efficiënt beroep doen op de Spaanse autoriteiten.

Het is dan ook duidelijk dat de bescherming van personen met internationale bescherming in Spanje in het geval van verzoeker niet effectief of reëel is en hij bij zijn eventuele terugkeer naar Spanje opnieuw op straat zal belanden.

Het is hierbij opvallend dat door het CG VS hieromtrent geen enkel verder onderzoek is gebeurd en dat zij ook geen garanties hebben gevraagd aan Spanje dat verzoeker niet opnieuw op straat zal belanden.

Dit argument van het CGVS kan niet weerhouden worden.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

4. Zoals gemeld is door verzoeker tijdens het interview, wordt hij heden ook opgevolgd voor zijn medische situatie waaronder met name een behandeling voor tuberculose:

"(...)"

(Verhoor CGVS dd. 11 februari 2020 p. 9-10)

Uit het medisch dossier van verzoeker blijkt ook dat hij heden in medische behandeling is en hiertoe ook om te beginnen reeds verscheidene maanden gespecialiseerde medicatie dient te nemen (stuk 4).

Daarnaast is het zo dat er omtrent de medische toestand van verzoeker nog recent een aantal bijkomende onderzoeken en consultaties zijn geweest waar men wachtende is op de uitslag hieromtrent en de verdere verslagen van de dokters.

Er kan dan ook geen twijfel zijn over het feit dat verzoeker wel degelijk ziek is en dat dit in Spanje in het verleden nooit behandeld is geweest!

Hoewel dit door verzoeker duidelijk is gemeld, heeft verwerende partij niet nagegaan of verzoeker de nodige medicatie en verzorging ook in Spanje kan krijgen en heeft verwerende partij ook nagelaten om hiertoe de nodige garanties te verkrijgen.

Gelet op het feit dat verzoeker in het verleden, zoals blijkt uit het voorgaande en diens gehoor, in Spanje aan zijn lot werd overgelaten en geen hulp kreeg waardoor hij geruime tijd op straat heeft moeten leven, is duidelijk dat deze garanties en medische opvolging wel degelijk noodzakelijk zijn.

Er is door het CGVS hieromtrent ook geen enkele rekening mee gehouden, ook al is dit door verzoeker wel degelijk gemeld.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

5. Conclusie

Het is dan ook duidelijk dat de situatie in Spanje voor personen met een statuut omtrent internationale bescherming, zoals verzoeker, onaangepast is.

Zij zijn het slachtoffer van verregaande discriminaties doorheen de samenleving en de belangrijkste basisrechten van deze personen worden niet voorzien zoals onderdak, voedsel, medische zorgen,...

Er kan geen twijfel over zijn dat het statuut van internationale bescherming in Spanje niet effectief of reëel is.

Verwerende partij heeft ook nagelaten om de praktijk in Spanje hieromtrent na te gaan en om enige garanties te verkrijgen van Spanje bij een terugkeer van verzoeker en dit mede gelet op de medische toestand van verzoeker dewelke in het verleden door Spanje ook niet behandeld is geweest (tuberculose en zelfmoordpoging).

Gelet op het voorgaande is het duidelijk dat bij een terugkeer verzoeker zal blootgesteld worden aan een inhumane situatie, wat ook bevestigd wordt door de rechtsleer.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden een email van de gemachtigde ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) van 14 februari 2020 aan verzoekers raadsman (stuk 3) en het medisch dossier van verzoeker (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 A, 6, 17, 18, 19, 21 en 22 van het Verdrag van Genève, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet overigens niet in op welke wijze deze bepalingen *in casu* geschonden kunnen zijn, nu de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in Spanje en (ii) er géén feiten of elementen voorhanden zijn die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden in de weg staan, waarbij rekening wordt gehouden met zijn verklaringen dat hij in Spanje geen onderdak heeft gehad, geen werk heeft gevonden en geen toegang heeft gehad tot medische zorgen, evenals met zijn moeilijke gezinssituatie en zelfmoordpoging in 2016. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet

In het tweede onderdeel van het enig middel merkt verzoeker op dat hij tijdens zijn interview meteen gevraagd heeft om een kopie van zijn gehoor en dat hij geen gebruik heeft kunnen maken van het “*rechtsmiddel*” dat hij dan opmerkingen kan indienen waarmee het CGVS rekening moet houden als ze “*binnen de 8 werkdagen na ontvangst van dit gehoor bezorgd worden*”. Hij licht toe dat de bestreden beslissing dateert van 14 februari 2020 en dat hij en zijn raadsman pas op deze dag de kopie van het gehoor mochten ontvangen. Hierdoor heeft het CGVS, in weerwil van de wet, het volgens verzoeker voor hem onmogelijk gemaakt om enige opmerkingen te maken zodat hiermee rekening kan worden gehouden.

De Raad wijst erop dat artikel 57/5^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:
“§ 4. Wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, kan een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.”

Te dezen kan niet worden betwist dat bij het nemen van de bestreden beslissing toepassing werd gemaakt van artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt betwist dat een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

In de parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt nog het volgende gesteld:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire

beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Spanje. In de bestreden beslissing wordt immers terecht als volgt geoordeeld:

“Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Search Result, dd. 04/12/2019 + Eurodac Marked Hit, dd. 09/12/2019) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje. U hiermee geconfronteerd blijft u volhouden dat u in Spanje nooit asiel aanvraag en er geen beschermingsstatus ontving (CGVS, p.3 en p.5-7). Hieruit blijkt dat u doelbewust de Belgische autoriteiten tracht te misleiden.

Voor zover u argumenteert dat u bij aankomst in Nederland in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming genoot in Spanje (CGVS, p.3), moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result d.d. 04/12/2019, blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in Nederland (dd. 11/08/2018) een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Spanje op 29/09/2015.

Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig te noemen aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaten in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedures waarvan sprake in te leiden. Het gegeven dat u ook na uw terugreis vanuit Nederland naar Spanje (Barcelona) in februari 2019 slechts zeer beperkt inspanningen (u klopte enkel aan bij een daklozenorganisatie in Barcelona) deed om u over uw beschermingsstatus en rechten als statushouder in Spanje te informeren, toont opnieuw uw desinteresse aan zich in Spanje te vestigen en er een leven op te bouwen (CGVS, p.4-5 en p.7).

Wat er ook van moge zijn, zelfs in de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 11/02/2019 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in Spanje geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.”

Voor zover verzoeker in het eerste onderdeel van het enig middel aanvoert dat het niet hoeft te verbazen dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij internationale bescherming had gekregen in Spanje, nu het alom geweten is dat in vele Europese landen migranten vaak verplicht zijn om te verzoeken om internationale bescherming en vaak niet weten wat zij tekenen of de implicaties daarvan niet kennen, kan hij niet overtuigen. Waar eventueel nog kan worden aangenomen dat hij zich op het ogenblik van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming niet volledig bewust was van

de implicaties van zijn verzoek, kan niet worden aangenomen dat dit ook geldt voor de gehele duur van zijn verblijf aldaar na de formele indiening van zijn verzoek, temeer gelet op zijn profiel als universitair geschoolde die naast Arabisch ook Engels en Spaans spreekt en er bovendien redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat hij gehoord werd over zijn vluchtproblematiek. Dat in hoofde van verzoeker pas na meer dan drie jaar na het indienen van het verzoek een (gunstige) beslissing werd genomen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze tijd gaf verzoeker ruim de mogelijkheid om zich te informeren over zijn situatie. Dat verzoeker deze beslissing niet afwachtte en naar Nederland trok om daar ook een verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt ook volgens de Raad van een desinteresse om zich in Spanje te vestigen en aldaar een leven op te bouwen. Hoe dan ook geeft verzoeker in zijn verzoekschrift toe dat hij in Nederland op de hoogte werd gebracht van zijn verworven statuut in Spanje, zodat hij op het CGVS te kwader trouw volhield dat hij in Spanje geen asiel heeft aangevraagd en er geen bescherming kreeg en er in de bestreden beslissing, zelfs indien verzoeker toch te goeder trouw was, terecht kon worden gesteld dat verzoeker in Spanje reeds internationale bescherming geniet. Uit niets blijkt dat dit thans niet meer het geval zou zijn.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Spanje en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan dit vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Spanje geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 88-90 e.v.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In de bestreden beslissing wordt immers op pertinente en correcte wijze als volgt gemotiveerd:

"Voor wat betreft uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS als zou u geconfronteerd zijn met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en gezondheidszorg (CGVS, p.3-5 en p.6-7) dient het volgende te worden opgemerkt.

Ten eerste kan er serieus getwijfeld worden aan de oprechtheid van uw verklaringen voor het CGVS als zou u in Spanje geen onderdak hebben gehad en op straat hebben moeten overleven (CGVS, p. 3-6). Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) legde u over uw huisvesting in Spanje immers totaal andere verklaringen af. Namelijk, dat u na aankomst in Spanje vijf maanden in een huis van de autoriteiten in Castil  y Leon heeft gewoond, daarna een sociale woning kreeg in Madrid, om daarna naar Barcelona te gaan waar u drie jaar een appartement heeft gehuurd (DVZ, nr.31). Eveneens verklaarde u voor DVZ dat u na uw terugkeer naar Spanje in februari 2019 een kamer huurde in Barcelona gedurende de hele periode dat u er verbleef (DVZ, nr.31). Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS geconfronteerd werd met bovenvermelde discrepantie herhaalde u eerst dat u in Barcelona op straat woonde. Later tijdens het persoonlijk onderhoud zegt u dat u in Barcelona niet voortdurend in een kamer woonde, maar ook bij vrienden of ook vaak op straat heeft gewoond (CGVS, p.6). Bovenstaande incoherenties zetten de geloofwaardigheid over uw problemen in Spanje zeer ernstig op de helling.

Uw verklaringen voorts als zou u in Spanje geprobeerd hebben om werk te zoeken maar geen werk hebben gevonden kan de Spaanse overheid bezwaarlijk verweten worden. Bovendien legde u geen enkel begin van bewijs neer over de inspanningen die u deed om in Spanje een job te vinden waardoor er bedenkingen rijzen in hoeverre u moeite hebt gedaan er werk te vinden (CGVS, p.7).

Uw verklaringen tot slot als zou u geen toegang hebben gehad tot medische zorgen in Spanje (CGVS, p.7) betreft louter een blote bewering die u niet kon hardmaken.

Wat er ook van moge zijn, de door u aangehaalde moeilijkheden ten aanzien van Spanje op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en gezondheidszorg voldoen niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje die bescherming verleende geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u, die overigens in het bezit bent van een universitair diploma en naast Arabisch ook Engels en Spaans spreekt, uw rechten als statushouder in Spanje niet zou kunnen gelden (CGVS, p.5 en p.6-7).

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw gezondheidstoestand en moeilijke gezinssituatie, u verklaarde gescheiden te zijn en in 2016 in Spanje een zelfmoordpoging te hebben gedaan (CGVS, p.7 en p.9), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten wijzigen niet aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit en nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan.

Evenmin wijzigt het door u neergelegde Spaanse medische attest iets aan bovenstaande vaststellingen. Uit het attest van de spoedgevallendienst van het ziekenhuis in Valladolid blijkt dat u op 06/10/2016 een zelfmoordpoging deed wat wijst op uw verhoogde kwetsbaarheid op het vlak van uw mentale gezondheid. Zoals hierboven reeds uiteengezet toonde u niet aan dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95)."

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoeker in het eerste middelonderdeel betoogt dat hij na zijn terugkeer uit Nederland in Spanje aan verscheidene organisaties gevraagd heeft om meer informatie en dat hem eenvoudigweg werd gezegd dat hij geen rechten had en op straat moest leven, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Deze bewering is bovendien in strijd met zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat hij in Spanje gedurende vijf maanden in Castilië en Leon in een huis heeft gewoond dat de autoriteiten hem hadden gegeven, dat hij daarna drie maanden in Madrid heeft gewoond waar hij een sociale woning gekregen had, dat hij daarna drie jaar in Barcelona heeft gewoond in een kamer die hij huurde en dat hij ten slotte, na zijn terugkeer uit Nederland, nog de hele tijd dat hij er verbleef in Barcelona een kamer huurde (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst, p. 13-14, vraag nr. 31). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over een gebrek aan onderdak in Spanje, noch aan zijn bewering in het derde onderdeel van het enig middel dat hij bij een eventuele terugkeer naar Spanje opnieuw op straat zal belanden. De Raad ziet voorts niet in waarom het CGVS hiernaar verder onderzoek zou

moeten verrichten, laat staan garanties bekomen dat verzoeker niet opnieuw op straat zal belanden in Spanje.

Waar verzoeker in het derde middelonderdeel benadrukt dat er in de Spaanse samenleving sprake is van een ernstige vorm van racisme en discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, en dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om hiernaar enig daadwerkelijk onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van enige vorm van racisme of discriminatie die hij aldaar gedurende de verschillende jaren die hij er verbleef zou hebben meegemaakt. Hij kan de commissaris-generaal dan ook niet dienstig verwijten daarnaar geen verder onderzoek te hebben verricht. Ook in het verzoekschrift reikt verzoeker overigens niet een concrete persoonlijke ervaring met betrekking tot racisme of discriminatie aan, doch beperkt hij zich tot het citeren van algemene informatie daarover.

Waar verzoeker in het derde middelonderdeel betoogt dat "*hem alle hulp en informatie omtrent internationale bescherming geweigerd wordt*", beperkt hij zich opnieuw tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker toont niet aan dat hij geprobeerd heeft zich bij de Spaanse instanties te informeren over zijn beschermingsstatus, laat staan dat informatie daarover hem geweigerd werd. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij hierdoor wordt blootgesteld aan een onmenselijke situatie, noch dat de internationale bescherming in Spanje voor hem niet effectief zou zijn.

Waar verzoeker in het vierde middelonderdeel nog laat gelden dat hij heden wordt opgevolgd voor zijn medische situatie en wordt behandeld voor tuberculose, en ter staving hiervan een medisch dossier bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 4), stelt de Raad vast dat hij de commissaris-generaal niet dienstig kan verwijten niet te zijn nagegaan of hij de nodige medicatie en verzorging in Spanje kan krijgen en daartoe geen garanties te hebben bekomen. Verzoeker heeft in de loop van de administratieve procedure immers slechts terloops gewag gemaakt van "*kleine TBC*" en kortademigheid en legde van deze problematiek geen enkel (begin van) bewijs neer, hoewel hij daartoe in de mogelijkheid was. Voorts benadrukt de Raad dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van zijn medische problemen dient verzoeker een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze problematiek is een exclusieve bevoegdheid van de DVZ, zodat het enkel aan de DVZ toekomt om te oordelen of verzoeker zijn medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Spanje en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 van het EVRM. In het kader van deze procedure kan dan worden onderzocht wat de gezondheidstoestand is van verzoeker en in welke mate eventuele adequate behandeling in Spanje nodig en beschikbaar is. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering waar hij stelt dat hij in Spanje nooit behandeld is geweest en geen enkel (begin van) bewijs aanbrengt dat hij daar verstoken zou blijven van de nodige behandeling of medicatie.

De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker *in concreto* aantoonde dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Spanje.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Spanje, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.5. In zoverre verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid de redenen waarom hij zich niet (meer) op de bescherming van de Spaanse autoriteiten kan beroepen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een

tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN